

Mál nr. 132/2020**M og
V v/ slysatryggingar launþega.****Ágreiningur um hvort tilkynningarfrestur hafi verið liðinn þegar tjón var tilkynnt.****Gögn.**

Málskot, móttakið 7.4.2020, ásamt fylgigögnum og síðari athugasemdum.
Bréf V, dags. 21.4.2020.

Málsatvik.

Hinn 24. júlí 2016 var M við störf á nánar tilgreindu hjúkrunarheimili er hún varð fyrir meiðslum. Í fyrirliggjandi tilkynningum til Vinnueftirlits ríkisins og Sjúkratrygginga Íslands er atvikinun lyóst þannig að M hafi verið að aðstoða skjólstæðing á leið að snyrtingu. Þá hafi skjólstæðingurinn misst mátt í vinstri fæti og jafnvægið þar með. Við það hafi hann stutt eða ýtt snögglega á M sem hafi fengið hnykk og tak á vinstri öxl, herðar og bak.

Í kjölfarið leitaði M í allnokkur skipti til heimilislæknis á heilsugæslustöð vegna þeirra einkenn sem hún bjó við af völdum slyssins, þ. á m. voru komur sem hér greinir:

28.07.2016. Fyrsta koma M til læknis vegna verkja í öxl vinstra megin auk þess að vera með seyðing og dofa í fingrum og fingur kaldir.

03.08.2016. Var enn með streng vinstra megin í hálsi og niður herðar. Var skánandi, en fékk enn sting við djúpa innöndun. Gefið var út læknisvottorð þar sem getið var um tognun á háls og öxl og ráðlögð hvíld, verkjastilling og mögulega sjúkraþjálfun. Gert var ráð fyrir að M myndi ná sér að fullu.

19.08.2016. Var M sögð vera áfram mjög slæm og væri í raun versnandi. Hún hafi verið mjög slæm deginum áður. Fékk hún beiðni til sjúkraþjálfara, ráðlagt með heita og kalda bakstra og ávísað verkja- og bólgustillandi lyfi.

01.11.2016. M hafði verið í sjúkraþjálfun og væri mun betri. Hafi skort svolítið afl í vinstri handlegginn. Við skoðun hafi ekki verið að finna nein eymsli við þreifingu í herðum vöðvafestum í hnakka eða yfir vinstri axlarliðnum. Góð hreyfing hafi verið í hálshrygg og einnig í öxlinni. Gat byrjað í 50% vinnu.

23.12.2016. Bati sagður hafa verið hægur, en haldið áfram með 50% vinnu.

27.01.2017. Var mun betri og við skoðun var sársaukalaus hreyfing og ekki merki um „impingement“. Hafi hún treyst sér til að fara upp í 80% starf eins og hún hafði verið í fyrir slysið.

21.08.2017. M hafði verið í sjúkraþjálfun og verið betri. Hana skorti þó afl í vinstri handlegginn. Við skoðun hafi ekki verið að finna nein eymsli við þreifingu yfir vinstri axlarliðnum. Góð hreyfing í axlarlið en aðeins vottað fyrir „painful arc“. Ekki „impingement“. Einnig hafi eymsli verið í herðum vinstra megin.

08.09.2017. Einkennum lyóst á sama veg og við skoðun 21.08.2017. M kvaðst vera þakklát fyrir áframhaldandi sjúkraþjálfun.

09.01.2018. Var sögð svipuð í öxlinni og alltaf verið í sjúkraþjálfun. Minnkaður kraftur var áfram í vinstri hönd og dofatilfinning utanvert á vinstri upphandlegg. Beðið um röntgen- og ómskoðun á vinstri öxl.

29.01.2018. Niðurstöður myndrannsóknna höfðu borist heimilislækni M með greiningunni tognun á öxl, „Injury of tendon of the rotator cuff of shoulder.“ Í kjölfarið var M vísað til sérfræðings.

Hinn 7. febrúar 2018 kom M á stofu til nánar tilgreinds bæklunarlæknis. Í læknisvottorði bæklunarlæknisins, dags, 26. júlí 2019, segir að M hafi við slysið fengið togáverka á vinstri öxl. Hún hafi verið send í myndræna rannsókn sem hafi sýnt fram á kalk og svolitla rifu á einni sín í öxlinni. Við skoðun þennan dag hafi verið um að ræða klár einkenni um klemmu eða þrengsli undir axlarhyrnubeini, það væri ekki grunur um stærra slit á sinum eða minnkaðan styrk við hreyfingu mót álagi. M hafi verið búin að fara í 50 tíma hjá sjúkraþjálfara sem ekki hafi breytt neinu. Í umræddri komu, 7. febrúar 2018, hafi hún fengið inndælingu af deyfingu og sterum undir axlarhyrnubein bæði í

greiningar og meðferðarskyni. Rætt hafi verið um aðgerð ef sprautan mun ekki hafa hjálpað. Bæklunarlæknirinn mun ekki hafa séð M eftir þessa komu.

Vinnuveitandi M hafði í gildi slysatryggingu launþega hjá V. Með tölvubréfi lögmanns M 25. febrúar 2019 var slysið tilkynnt V. Þá tilkynningu verður að skilja svo að verið væri að tilkynna um væntanlega kröfu um bætur fyrir varanlegar afleiðingar af völdum slyssins. Með bréfi V, dags. 25. október 2019, var M tilkynnt að bótaskyldu væri hafnað úr slysatryggingunni þar eð liðinn hafi verið ársfrestur til að tilkynna tjónið samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga, sbr. 4. gr. laga nr. 15/2015 um breyting á þeim, glatar sá sem á rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til viðkomandi vátryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um vátryggingaratburð með öðrum hætti.

Eftir slysið 24. júlí 2016 leitaði M í um eitt og hálf ár margsinnis til heimilislæknis vegna þeirra sjúkdómseinkenna sem hún taldi sig búa við af völdum slyssins, eins og m.a. er rakið hér að framan. Á sama tíma hafði hún einnig verið til meðferðar hjá sjúkraþjálfara í 50 skipti án þess að sú meðferð hafi skilað árangri. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að þessi læknismeðferð, hjá heimilislækni og sjúkraþjálfara, hafi fyrst og fremst miðað að því að M myndi fá bata meina sinna. Fyrst í kjölfar myndrannsókna síðari hluta janúarmánaðar 2018 og eftir heimsókn til bæklunarlæknisins 7. febrúar sama ár fékk M nákvæma greiningu á þeirri meinsemd sem hafði verið að hrjá hana allar götur frá slysinu. Á sama tíma fékk hún inndælingu af deyfingu og sterum hjá læknum með þeim orðum að aðgerð gæti komið til álita ef inndælingin myndi ekki hjálpa. Að einhverjum tíma liðnum eftir að M fékk sjúkdómsgreininguna og inndælinguna hjá bæklunarlæknum og í ljós væri komið hvort inndælingin hefði haft tilætluð áhrif verður að telja að M hafi fyrst mátt gera sér grein fyrir að einkenni myndu verða varanleg og hún kynni að eiga kröfu um bætur úr slysatryggingunni hjá V. Að öllu virtu verður að telja, og eins og málið liggur fyrir, að ekki hafi verið sýnt fram á að því tímamarki hafi verið náð 25. febrúar 2018, enda voru þá einungis 18 dagar liðnir frá komunni til bæklunarlæknisins.

Leggja verður til grundavallar í máli þessu að 25. febrúar 2019 hafi V fengið fullnægjandi tilkynningu um slysið í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004. Þá var samkvæmt framansögðu ekki liðið eitt ár frá því að M fékk vitneskju um þau atvik sem krafa hennar er reist á og frestur til að gera kröfu um bætur úr slysatryggingunni því ekki liðinn. M telst því eiga rétt til bóta úr slysatryggingunni að öðrum bótaskilyrðum fullnægðum.

Niðurstaða.

M hefur ekki glatað rétti til bóta úr slysatryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 19. maí 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.